

NEWCASTLE ([Paul Nilsen's Women's Basketball Worldwide](#)) - Er gebeurde iets bijzonders tijdens het FIBA Dameswereldkampioenschap 2018 in Tenerife.

Laat me dat anders formuleren. Er gebeurde iets heel bijzonders: België redde het vrouwenbasketbal. Klinkt dramatisch, toch? Dat is nu net de bedoeling. Ik kan niet genoeg benadrukken wat voor een mijlpaal moment het was.

Ik heb het damesbasket op alle niveaus gedurende meer dan een decennium gevolgd en er mee aan gewerkt. De laatste tijd ben ik steeds meer onthutst over een aantal dingen. Het einde van de echte shotter, het onverklaarbare verlangen van iedereen om een small forward te zijn, iedereen die 1v1 wil gaan, of teveel speelsters die keer op keer gretig pull-up jumpers uitvoeren terwijl de teammaats open onder de basket staan, en coaches die hiervoor het groene licht geven. In wezen, allemaal zaken die alles wat bijzonder is aan het damesbasketbal laten verwateren, en het een bleke en slechte vergelijking van het herenbasketbal maken.

Daarom zou - wanneer je het in deze ietwat depressieve context plaatst - dat waar ik getuige van was tijdens die speciale wedstrijd van België tegen Frankrijk, een Eureka-moment moeten zijn voor iedereen die betrokken is bij het damesbasket. Ik bedoel absoluut iedereen. Speelsters, coaches, jongeren, federaties, FIBA, de media, de marketingmensen - ja, iedereen.

Ik heb zelden zo'n mooi basketbal gezien. België speelde Frankrijk eigenlijk in de vernieling in de kwartfinales in wat misschien wel de meest adembenemende twintig minuten ooit waren van een vrouwenteam. Ik kan bewijzen hoe speciaal dat wel was omdat sommige collega's, die niet zo van vrouwenbasket houden, mij benaderden met hun ogen en mond opengesperd van ongeloof en geluk. Helemaal bekeerd waren ze niet, maar voor die ene keer zagen ze wel de mogelijkheden die ik (als basketbalkrijger) elke dag probeer te promoten. Niet helemaal bekeerd, maar voor een keer tenminste, gezien de mogelijkheden die ik (als basketkrijger) elke dag probeer te promoten.

België speelde met zoveel flair en overtuiging, met geloof, sterke fundamenteën, vrijheid en samenhang, dat het poëzie in beweging was. Een soort van gedroomde dosis opwindende frisse lucht waar we allemaal dankbaar voor moeten zijn. Met hun prachtige basketbal zette België zichzelf op de kaart als het team bij uitstek. Zij gaven iedereen een idee van wat het vrouwenbasketbal kan en moet zijn. België heeft het vrouwenbasket gered. Niet de VS, maar met alle respect: het was België.

Dit is enorm belangrijk, omdat maar heel weinig federaties nu nog excuses kunnen verzinnen waarom ze blijven geloven in saaie basketbalfilosofieën met getalenteerde spelers die beperkt in hun kunnen worden.

Ik begrijp dat wat België deed, niet makkelijk na te doen is. Het oogde mooi, maar bij wat ze daar in Tenerife op het parket brachten kwam zoveel technische vaardigheid en kunstzinnigheid kijken. Niet alleen in de kwartfinales trouwens!

Het was een beetje ironisch dat het net Frankrijk was dat ze aan flarden speelden. Een natie waar ik al enige tijd bij aandring om hun robotstijl te laten varen en de passie in de harten van hun speelsters toe te laten.

Frankrijk verdient veel krediet voor hun prestaties, hun enorme investering in het damesbasketbal en hun indrukwekkende aandeel in de groei van deze sport. Maar ze moeten zeker eens naar hun luidruchtige burens kijken en zich afvragen welke excuses ze nu nog hebben voor het niet uitbreiden van hun aanpak. Ze hebben het talent en kunnen, mits wat aanpassingen, perfect vergelijkbaar met België worden. Dan zou ik hun grootste fan zijn.

Sommige mensen denken dat mijn opmerkingen over Frankrijk op een of andere manier zijn geboren uit onvrede, maar niets is minder waar. Ik wil dat ze hun volle potentieel benutten. Maar ze moeten het zich kunnen inbeelden, voordat ze het proberen.

We verlaten deze gedachtesprong en keren terug naar de orde van de dag...

Misschien is het belangrijkste nog wel dat het Belgische team is samengesteld uit allerlei verschillende vormen en gestalten. Ze vormen zo'n eclectische mengeling van speelsters, zowel fysiek als op het vlak van kunde. De samensmelting, de chemie, de coaching en het werk van de speelsters bewezen dat sterren wel belangrijk zijn maar dat een team alles klopt. Ze gaven een blauwdruk af waar veel andere teams kunnen volgen - of op zijn minst die ambitie hebben.

Ze gaven mij ook een baken van hoop dat, nu we van 5v5 naar 3v3 gegaan zijn, we op de Olympische Spelen van 2028 niet verder hoeven te evolueren naar een 1v1 met de "volgende Lebron" die het tegen eender wie opneemt. Even serieus, je kunt dit niet uitsluiten, toch?

Ze boden ook een hoop dat als we van 5v5 naar 3x3 zijn gegaan, we niet hoeven te evolueren naar 1v1 op de Olympische Spelen van 2028, waarbij de 'volgende Lebron' het opneemt tegen wie dan ook. Maar serieus, je zou het niet uitsluiten, of wel? Ik kan niet genoeg vragen om te pushen, te pushen, te pushen en reclame te maken voor wat België voor het damesbasket heeft gedaan. Praat er met iedereen over. Want ik krijg nog altijd vlinders in mijn buik en kippenvetel als ik denk aan hoe het speelde.

Toen de wielen van het vliegtuig van de startbaan loskwamen, keek ik naar beneden naar Tenerife en voelde het net alsof ik in een vakantieroman had gezeten. Ja, ik werd stapelverliefd op het damesbasketbal.

Bedankt om mijn hart te veroveren België!

Paul Nilsen

FIBA: *De columnisten van FIBA schrijven over een breed scala aan onderwerpen met betrekking tot het basketbal dat hen interesseert. De meningen die zij uiten zijn van henzelf en weerspiegelen op geen enkele manier die van FIBA. FIBA neemt geen verantwoordelijkheid en geeft geen garanties voor de inhoud of juistheid van de mening uitgedrukt in het bovenstaande artikel.*

Paul Nilsen:

Als basketbalspecialist voor FIBA en FIBA Europa, eet, slaapt en ademt Paul Nilsen het vrouwenbasket en is hij ongelooflijk gepassioneerd in het promoten ervan, vooral op jeugdniveau. In Women's Basketball Worldwide doorzoekt Paul de wereld voor het laatste nieuwste over zijn geliefde basketbalfamilie.

Bronnen:

Originele tekst door Paul Nilsen voor www.fiba.basketball

Foto's www.fibabasketball - www.hln.be - www.facebook.com/thebelgiancats

Vertaling Sven De Smedt voor Basket Willebroek - www.basketwillebroek.be